

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7SŽ/6/2013                     |
| Identifikačné číslo spisu: | 9013010110                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.01.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zdenka Reisenauerová     |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:9013010110.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci navrhovateľa MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave - Záhorskej Bystrici, IČO: 31 444 873, Bratislavská 1/a, zastúpeného advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy č. 45, IČO: 35 906 464, proti odporcovi Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 8, P.O. Box 155, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. RP/058/2013 zo dňa 02. júla 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/058/2013 zo dňa 02. júla 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,- € (päťsto eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Z., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXXXXX, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

### Odôvodnenie

Odporca napadnutým rozhodnutím č. RP/058/2013 zo dňa 02. júla 2013 rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že v rámci programu Stroskotanec odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 25. januára 2013 o cca 14:17 hod. odvysielal o cca 15:12 hod. reklamný blok, ktorého priemerná hladina intenzity bola o 17,40949202 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu tohto reklamného bloku predchádzal, čím došlo o cca 15:12 hod. k odvysielaniu reklamného bloku spôsobom, že zvuková intenzita vysielanej reklamy bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej odvysielaniu, za čo mu bola uložená pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 500,- € (slovom tritisícpäťsto eur) podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000Z.z.

Odporca v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na posudzovanie zvukovej intenzity bolo použité zariadenie Dolby LM 100 Broadcast Loudness Meter, ktoré poskytuje dáta o hladine intenzity zvuku vo forme priemernej hladiny intenzity  $Leq(A)$  definovanej normou IEC 60804, za časový interval 10 s. Hodnota  $Leq(A)$  je udávaná v decibeloch s presnosťou na 0,1 dB. Uviedol, že Rada rozhodnutím č. RZK/73/2008 stanovila, že k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu porušenia podmienok vysielania reklamy a telenákupu dôjde až vtedy, ak je rozdiel hladiny intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu a zložiek programovej služby vyšší ako 6 dB: za referenčný rozsah bolo vybraté vysielanie cca 5 min. pred reklamou, vysielanie reklamy a vysielanie cca 5 min. po reklame. Považoval, za ne nesporné, že program Stroskotanec obsahoval veľa tichých pasáží, tiež zvuková kulisa bola vo veľmi nízkej zvukovej intenzite a hladine, preto bolo povinnosťou navrhovateľa, aby túto skutočnosť zohľadnil pri vysielaní reklamného bloku, ktorý do programu vložil, a prispôbil jej hlasitosť hlasitosti programu, ktorý mu predchádzal, poukazom na to, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie a okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania, majú za to, že skutočnosť, že navrhovateľ vložil reklamu do tichšej časti filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod.

Odporca pri ukladaní pokuty zohľadnil

- rozsah a dosah vysielania (navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom),
- mieru zavinenia (navrhovateľ je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie - objektívna zodpovednosť za správny delikt a okrem toho bol za porušenie predmetného ustanovenia zákona v minulosti viackrát sankcionovaný, preto mohol a mal vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z.),
- následky porušenia povinnosti (obmedzenie recipientov v ich rozhodnutí, či chcú vnímať reklamný blok, možné získanie výhody v dôsledku použitia reklamnej techniky, ktorá je zákonom zakázaná, oproti subjektom, ktoré využívajú len zákonom aprobované reklamné techniky),
- trvanie správneho deliktu a spôsob porušenia povinnosti (v rámci programu Stroskotanec boli odvysielané štyri reklamné bloky, pričom len jeden z nich bol odvysielaný v rozpore s § 34 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z., čo je skutočnosťou znižujúcou závažnosť správneho deliktu, avšak keďže rozdiel hladiny intenzity zvuku reklamného bloku a programu bol viac ako 17 dB, teda išlo o významný rozdiel, čo je potrebné považovať za skutočnosť zvyšujúcu intenzitu zásahu do záujmu chráneného § 34 ods.3 zákona 308/2000 Z.z.),
- spôsob porušenia povinnosti, ktorý spočíva v tom, že navrhovateľ odvysielal o cca 15:12 hod. reklamný blok, ktorého priemerná hladina intenzity zvuku bola o 17,40949202 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu tohto reklamného bloku predchádzal tak, že jeho zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita časti programu, ktorá mu predchádzala,
- závažnosť správneho deliktu (odvysielaním predmetného reklamného bloku spôsobom, že jeho intenzita prevyšovala zvukovú intenzitu programu odvysielaného pred týmto reklamným blokom, čím došlo k porušeniu povinnosti upravenej v § 34 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z., ktorý je systematicky zaradený medzi ustanovenia upravujúce formu a spôsob uvádzania reklamy).

Z tejto povinnosti je zjavné, že smeruje k ochrane recipientov pred reklamnou technikou, ktorá na nich môže vplývať, t.j. upútať ich pozornosť tak, že ovplyvňuje ich zmysly proti ich vôli, pričom používanie zákonom zakázaných reklamných techník môže viesť k získaniu neoprávnenej výhody, oproti subjektom, ktorí využívajú reklamné techniky zákonom dovolené. Odporca pri určovaní závažnosti správneho deliktu vzal do úvahy, že bola využitá reklamná technika, ktorá mohla obmedziť recipientov v ich rozhodnutí, či chcú vnímať predmetné reklamné bloky, že bola využitá reklamná technika, ktorá je zakázaná, čím mohlo dôjsť k získaniu výhody oproti subjektom, ktoré využívajú len zákonom aprobované reklamné techniky, zohľadnil aj vyššie rozoberané kritéria a množstvo a výšku doposiaľ uložených finančných sankcií - a posúdil závažnosť tohto správneho deliktu za nízku a o uložení sankcie rozhodol na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby.

Proti rozhodnutiu odporcu č. RP/058/2013 podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok, v

ktorom navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

Navrhovateľ v dôvodoch opravného prostriedku poukázom na ust. § 34 ods. 3, § 35 a § 36 zákona č. 308/2000 Z.z., v zmysle ktorých navrhovateľ nemá úplne slobodnú vôľu v súvislosti so zaraďovaním reklamných blokov počas vysielania audiovizuálneho diela, lebo musí takéto konanie - zaradenie reklamného bloku prispôbiť ustanoveniam zákona, audiovizuálne dielo môže byť predelené reklamným blokom maximálne 1x v danom 30-minútovom vysielanom úseku, pričom v 1 hodine vysielania môže byť maximálne 12 minút reklamy, uviedol, že je veľmi ťažké predovšetkým s ohľadom na § 35 ods.3 zák.č. 308/2000 Z.z. zaradiť reklamný blok tak, aby bol zaradený práve v pasáži diela, ktorej hladina zvukovej intenzity podľa merania správneho orgánu je na úrovni hladiny zvukovej intenzity vysielaného reklamného bloku, pričom zvukové intenzity jednotlivých reklamných blokov sú na rovnakej zvukovej úrovni. Navrhovateľ samotné meranie ako také nespochybnil, ale spochybnil metodiku jeho vyhodnotenia. Uviedol, že pokiaľ by mal vyhovieť požiadavkám meracej metódy, musel by byť príslušný úsek filmu zosilnený a skomprimovaný o viac ako 6dB, čo by celkom porušilo autormi nastavený charakter prezentácie, ticho sa nedá zosilňovať, majú za to, že používané merania, ale najmä prijímané závery idú proti zmyslu zákona. Podľa navrhovateľa by sa mala vyhodnocovať hlasitosť dialógov metódou tzv. Dialnorm Loudness teda hlasitosť dialógov, pretože každý divák si nastavuje hlasitosť na svojom TV prijímači podľa svojich fyziologických parametrov tak, aby dokázal rozlíšiť práve tie najtichšie pasáže. Ak by navrhovateľ mal naplniť literu zákona musel by začiatok a koniec reklamného bloku úplne stíšiť, t.j. vysielat' bez zvuku alebo so zvukom minimálnym. Z uvedených dôvodov považuje navrhovateľ spôsob merania na dodržiavanie § 34 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. za nevykonateľný a nepresný. Poukázal na to, že o pochybnostiach výkladu zákona správny orgán viacnásobne písomne, ale aj ústne informoval, avšak správny orgán jeho požiadavky nerešpektoval a neakceptoval bez relevantného stanoviska, ktorým by namietané pochybnosti odstránil. Podľa názoru navrhovateľa správny orgán koná voči navrhovateľovi neodôvodnene represívne, nerešpektuje jeho požiadavky a návrhy a kladie na neho neprimerané požiadavky. Z vyššie uvedených dôvodov navrhovateľ mal za to, že odporcom používaná metodika merania nevyhodnocuje dostatočne objektívne predmet merania, okrem toho použitá metodika merania nezodpovedá najnovším platným medzinárodným odporúčeniam a neumožňuje objektívne vyhodnocovať zvukovú hlasitosť, nakoľko odporcom používaná metóda nemeria rozdiel v hlasitosti, ale porovnáva množstvo hlasných častí v programe a v reklame na časovom úseku 5 min.. Navrhovateľ považoval zákon v § 34 ods. 3 za nepresný a umožňujúci rozličné spôsoby jeho výkladu.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku ďalej namietal nedodržanie zásady súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, zásady materiálnej pravdy a zásady materiálnej rovnosti osôb pred zákonom. Tvrdil, že ak odporca sa odvoláva na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008, navrhovateľ však nebol účastníkom tohto konania, obsah rozhodnutia nepozná a nenachádza sa ani na internetovej stránke odporcu, nie je mu známy žiaden dokument, ktorým by vysielatelia v roku 2008 mali odsúhlasiť metódy merania zvukovej intenzity. Navrhovateľ vyslovil názor, že odporca ako orgán verejnej moci voči nemu koná neodôvodnene represívne, nerešpektuje požiadavky a návrhy navrhovateľa a kladie naňho neprimerané požiadavky. Dal do pozornosti rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 3SŽ/19/2012 a legislatívne zmeny v Českej republike k prijatiu novely Zákona o vysílaní a rertransmisii - z.č. 496/2012 Sb. a k prijatiu vyhlášky č. 122/2013.

Odporca v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhol svoje rozhodnutie potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že pokiaľ navrhovateľ poukazuje na viacerých miestach svojho vyjadrenia na údajné pochybenia v správnych konaniach č. 416-PLO/O-5378/2009, 170-PLO/O-2669/2010, 119-PLO/O-1808/2010, 171-PLO/O-2670/2010, 132-PLO/O-2169/2010 a č. 213-PLO/O-2041/2012, správne konania, na ktoré poukazuje, sú v predmetnej právnej veci irelevantné, pretože boli predložené v správnych konaniach, ktoré už boli právoplatne skončené, resp. vo veci 213-PLO/O-2041/2012 (rozhodnutie č. RP/041/2012 bolo zrušené a bolo vydané nové rozhodnutie pod č.

RP/038/2013 zo 07.05.2013, ktoré je predmetom prieskumu pred Najvyšším súdom SR vo veci 8SŽ/10/2013). Tvrdil, že vzhľadom na to, že ide o samostatne vedené správne konania, v ktorých boli vydané samostatné rozhodnutia a všetky až na RP/038/2013 sú právoplatné, argumenty navrhovateľa týkajúce sa údajného pochybenia odporcu v týchto správnych konaniach sú v danej veci irelevantné. Poukázal tiež na to, že navrhovateľ samotné meranie hlasitosti nespochybňuje, ani nenamieta namerané hodnoty. Opätovne odporca poukázal na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008, v ktorom z dôvodu zabezpečenia právnej istoty vysielateľov stanovil, že k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu porušenia podmienok vysielania reklamy a telenákupu konaním spočívajúcim v odvysielaní reklamy alebo telenákupu spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcim vysielaniu reklamy alebo telenákupu alebo v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní, dôjde až vtedy, ak je rozdiel hladiny intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu a zložiek programovej služby vyšší ako 6 dB. Odporca ďalej uviedol, že jednotlivé reklamné bloky vo vzájomnom porovnávaní v rámci predmetného programu síce neboli hlasnejšie, je to však irelevantné z hľadiska ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Poukázal tiež na to, že v zmysle citovaného ustanovenia sa porovnáva zvuková intenzita odvysielanej reklamy a častí programovej služby, ktoré jej predchádzajú a ktoré za ňou nasledujú. V predmetnej veci je nesporné, že 5-minútová pasáž filmu predchádzajúca vysielaniu reklamného bloku bola tichšia ako samotný reklamný blok, preto bolo povinnosťou navrhovateľa, aby túto skutočnosť pri vysielaní reklamného bloku zohľadnil a prispôbil jeho hlasitosť hlasitosti programu, ktorý mu predchádzal. Navrhovateľ vôbec nemusel zasahovať do úrovni audiočastí predmetného filmu alebo porušiť autormi nastavený charakter prezentácie. Odporca považoval za účelové a bezpredmetné tvrdenie navrhovateľa o nemožnosti zosilňovať ticho, resp. že hlasitosť reklamného bloku v porovnaní s časťou programu, ktorá nasledovala tesne po reklamnom bloku. Uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľ vložil reklamu do tichšej pasáže filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod, je vecou navrhovateľa kedy a akým spôsobom, samozrejme pri dodržaní pravidiel stanovených v ôsmej časti zákona č. 308/2000 Z.z. zaradí do vysielania reklamu. Poukázal na to, že pre výpočet priemernej hladiny intenzity za časový interval  $LeqINT(A)(nz,nk)$  bol použitý vzťah vyplývajúci z návrhu metodiky pre posudzovanie zvukovej intenzity vysielaného programu prostredníctvom meracieho zariadenia, ktorý bol vypracovaný doc. Ing. O. O., PhD. a Ing. O. C., členmi Katedry rádioelektroniky na Fakulte elektrotechniky a informatiky Slovenskej technickej univerzity v Bratislave. Konštatoval, že stanovenie rozdielu hladín intenzít reklamy a programu na úrovni 6 dB dáva vysielateľovi dostatočný priestor, aby zvukovú intenzitu reklamy prispôbil zvukovej intenzite zložky programovej služby, do ktorej je vkladaná, preto používaná metóda ani jej vyhodnocovanie nejdú proti zmyslu zákona, keď používaná metóda vystihuje to, čo diváci subjektívne vnímajú ako hlasnejšiu reklamu a smeruje k naplneniu účelu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorým je ochrana recipienta pred ďalším komerčným tlakom v podobe hlasnej reklamy. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ mu v správnom konaní nepredložil žiadny odborný posudok ani meranie, poukázal len na dokumenty iných inštitúcií a stručne zhrnul ich obsah. Poprel tvrdenie navrhovateľa, že sa nevysporiadal so vznesenými námietkami. Práve naopak, odporca sa vysporiadal so všetkými navrhovateľom vznesenými námietkami, reagoval na ne relevantnou argumentáciou uvedenou na str. 3-11 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho poukázal na to, že z § 34 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že rovnovážna hlasitosť reklamy a častí programovej služby, do ktorých je vkladaná, má byť dosiahnutá prostredníctvom korigovania tejto veličiny. Závery odporcu ako aj samotná metodika musia vychádzať z posudzovania tejto veličiny (vyjadrenie rozdielu hlasitosti reklamy a programu prostredníctvom hladiny intenzity zvuku, bolo zvolené, nakoľko takéto vyjadrenie je bližšie k tomu, ako zvuk vníma človek). Práve vzhľadom na stanovenú hranicu 6 dB, o ktorú hladina intenzity zvuku reklamy môže presiahnuť hladinu intenzity zvuku zložiek programovej služby, do ktorých je vkladaná, má účastník konania možnosť vysielat tak, aby nedochádzalo k porušovaniu § 34 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z.

Odporca ďalej uviedol, že tvrdenie navrhovateľa, že mu rozhodnutie odporcu č. RZK/73/2008 nebolo známe, je nepravdivé. Odporca navrhovateľovi uvedené rozhodnutie doručil ako prílohu listu č. 2576/2010. Závery, ku ktorým odporca dospel v rozhodnutí č. RZK/73/2008, sú v prospech navrhovateľa, nakoľko v ňom bola určená kritická hodnota rozdielu hladiny intenzity zvuku vysielanej reklamy a časti programovej služby, ktorá jej vysielaniu predchádzala, alebo po nej nasledovala, ktorej

prekročením dôjde k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. hodnotu viac ako 6 dB. Navyše, metodika používaná odporcom bola prerokovaná 24. júla 2008 aj za účasti zástupcov účastníka konania, t.j. navrhovateľa. Táto metodika zohľadňuje požiadavky zákona (posudzovať zvukovú intenzitu odvysielanej reklamy tak vo vzťahu k programu predchádzajúcemu jej odvysielaniu, ako aj vo vzťahu k programu tesne nasledujúcemu po jej odvysielaní) a tiež technické možnosti realizácie takéhoto merania a právnu istotu navrhovateľa. Pretože uvedená metodika bola konzultovaná aj s vysielateľmi, odporca vyhodnotil návrh navrhovateľa na vypracovanie novej metodiky, ktorý opakovane v správnych konaniach predkladal, za bezpredmetný. Keďže navrhovateľ pozná kritéria, na základe ktorých odporca zisťuje zvukovú intenzitu vysielanej reklamy a časti programu, ktoré jej predchádzajú a tesne po nej nasledujú, má možnosť regulovať hlasitosť reklamy podľa metodiky používanej odporcom. Samotná metodika merania a jej vyhodnocovanie sú nastavené tak, aby bola zabezpečená právna istota navrhovateľa. Odporca tiež poukázal na to, že povinnosť stanovená v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je stále platná, jej ústavnosť nebola spochybnená, z ktorého dôvodu bol odporca povinný dohliadať na jej plnenie a navrhovateľ bol povinný sa ňou pri vysielaní programov riadiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal postupom podľa § 250I a nasl. Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný. Rozhodol na nariadenom pojednávaní rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 29. januára 2015 (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu č. 91-PLO/O-807/2013, zistil, že odporca dňa 12. februára 2013 začal správne konanie voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že v rámci programu Stroskotanec odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 25. januára 2013 o cca 14:17 hod. odvysielal o cca 15:12 hod. reklamný blok takým spôsobom, že zvuková intenzita vysielanej reklamy mohla byť vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného tesne pred odvysielaním tohto reklamného bloku. V oznámení bol navrhovateľ vyzvaný, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v lehote 10 dní od doručenia tohto oznámenia v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku a aby v tej istej lehote sa vyjadril aj k podkladom pre rozhodnutie. Navrhovateľ bol poučený o možnosti nahliadať do spisu. Oznámenie o začatí správneho konania bolo právnej zástupkyňi navrhovateľa doručené 11. marca 2013, vyjadrenie bolo doručené 09.05.2013 dané na poštovú prepravu 06.05.2013 a rozhodnutie bolo prijaté 02.07.2013.

Po písomnom vyjadrení navrhovateľa odporca rozhodol dňa 02. júla 2013 tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci programu Stroskotanec odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 25. januára 2013 o cca 14:17 hod. odvysielal o cca 15:12 hod. reklamný blok, ktorého priemerná hladina intenzity zvuku bola o 17,40949202 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu tohto reklamného bloku predchádzal, čím došlo o cca 15:12 hod k odvysielaniu reklamného bloku spôsobom, že zvuková intenzita vysielanej reklamy bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej odvysielaniu, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 3 500 € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z..

V zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcom vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovo-obrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1. Citované ustanovenie bolo zavedené zákonom č. 13/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. februára 2007. Z dôvodovej správy k zákonu č. 13/2007 Z.z. vyplýva, že „cieľom novely zákona je

odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, alebo ďalších zvukových, obrazových, alebo zvukovoobrazových informácií určených na príjem verejnosťou. Viacerí vysielatelia zvyšujú zvukovú intenzitu počas vysielania reklamy a oznamu o sponzorstve programu, čím vysielanie pôsobí rušivo a potiera program vysielaný pred reklamou. Vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nezvyšovala intenzita zvuku počas vysielania reklamy, pri vysielaní zvukovoobrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby a rovnako pri vysielaní oznamu o sponzorstve programu. Táto novela nemá zámer odstrániť reklamu, či sponzorstvo z televíznej obrazovky a už vôbec nie je jej cieľom znížiť trh reklám, ktorý je dôležitý pre samotnú existenciu rôznych televízií. Výsledkom tejto novely má byť len úprava formy a spôsobu uvádzania reklamy, telenákupu a oznamu o sponzorstve programu tak, aby ich prezentácia bola v štandardnej forme, v akej sa prezentujú všetky ostatné televízne programy, a teda aby intenzita zvuku bola na rovnakej úrovni a neobťažovala tak príjemcu, teda samotného diváka. V dnešnej technicky pokročilejšej dobe existujú televízne prijímače so zabudovanou ochranou, ktoré tento problém riešia samé, avšak väčšina slovenských domácností si z finančného hľadiska nákup takejto techniky dovoliť nemôže, a preto považujeme za správne upraviť tento nepriaznivý stav týmto návrhom novely.“

Z ustanovenia § 34 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. a jeho gramatického a logického výkladu vyplýva, že sa skúma pomer zvukovej intenzity zložiek programovej služby a zvukovej intenzity reklamy alebo telenákupu vysielaných v rámci určitej zložky programovej služby. Nejde o vzájomné porovnávanie zvukovej intenzity jednotlivých reklamných blokov zaradených do zložky programu; inak povedané, neskúma sa, či viaceré reklamné bloky zaradené do toho istého programu sú rovnakej zvukovej intenzity alebo rozdielnej zvukovej intenzity. Ide o porovnávanie zvukovej intenzity vysielania reklamy alebo telenákupu so zvukovou intenzitou programu, ktoré reklame alebo telenákupu bezprostredne predchádza a ktoré za ním nasleduje, teda v rámci kontinuálneho priebehu programu. Preto je reálne, že reklamné bloky budú zaradené do častí programu, ktorých zvuková intenzita sa bude líšiť. V takom prípade je povinnosťou vysielateľa v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. zabezpečiť primeranosť zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu vo vzťahu k zvukovej intenzite programu, do ktorého sú zaradené. Účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, aby reklama alebo telenákup neobťažovali príjemcu, teda samotného diváka, nadmerným hlukom v porovnaní so sledovaným programom. Nie je prijateľné, aby vysielateľ určil stabilnú zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na to, či budú vysielané v hlučnej časti programu alebo v tichej časti programu. Kým v hlučnej časti programu zvuková intenzita vysielanej reklamy nemusí predstavovať porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., v tichšej časti programu vysielaná reklama tej istej zvukovej intenzity ako v hlučnej časti programu už predstavuje porušenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a tým aj vyvolanie deliktnej zodpovednosti vysielateľa za správny delikt. Vychádzajúc z uvedeného, vysielateľ je povinný zohľadniť zvukovú intenzitu jednotlivých častí programu, do ktorých zaradil vysielanie reklamy alebo telenákupu, a prispôbiť tomu aj zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu. Opačný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že sa oboznámil s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3SŽ/19/2012 z 29. januára 2013, avšak s jeho závermi sa nestotožnil. Z rozsudku sp.zn. 3SŽ/19/2012 nie je zrejmé, či sa súd zaoberal teleologickým výkladom (e ratione legis) ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., tak ako to je v predmetnej právnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej právnej veci zároveň poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 341/2007 a III. ÚS 274/2007, podľa ktorých pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého

jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľovi bolo známe rozhodnutie odporcu č. RZK/73/2008, ktorým odporca určil, že k porušeniu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. dochádza až v prípade, ak je rozdiel hladín intenzít vysielania 5 minút predchádzajúceho reklamy alebo po nej nasledujúceho a reklamy väčší ako 6 dB, pretože právna zástupkyňa navrhovateľa preukázateľne uvedené rozhodnutie prevzala 11. mája 2010 v správnom konaní č. 119-PLO/O-1808/2010, čo preukazuje v administratívnom spise založená doručka. Odporca v uvedenom rozhodnutí uviedol, že prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti sa mení v závislosti od spektrálneho zloženia signálu, ale aj od hlasitosti jeho jednotlivých zložiek; posudzujú sa čisté osamelé tóny bez maskovania. Pre posúdenie reálneho zvukového signálu treba zobrať do úvahy, že ide o zmes veľkého počtu tónov s rôznou intenzitou aj s rôznou dobou trvania. Vnímanie rozdielov v intenzite je subjektívnou záležitosťou, na ktorú majú vplyv napríklad technické parametre vysielaného programu, spôsob šírenia prenosu a kvalita signálu, kvalita koncového zariadenia diváka, sluch diváka a podobne. Z uvedených dôvodov bolo potrebné stanoviť prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti na takej úrovni, ktorá na jednej strane bude prihliadať na tieto aspekty a nebude v rozpore s § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Odporca po zvážení všetkých uvedených aspektov určil, že zvuková intenzita vysielanej reklamy a telenákupu bude vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby v tom prípade, ak rozdiel jednotlivých úrovni zvukovej intenzity bude väčší ako 6 dB. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Preto ak odporca v skutkovo zhodnej veci určil, že skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bude zakladať až rozdiel jednotlivých úrovni zvukovej intenzity reklamy a programovej zložky vyšší ako 6 dB a odporca toto kritérium dodržiava, nie je dôvod meniť ho ani v tejto právnej veci.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. odporcovi poskytuje možnosť voľnej úvahy v určení výšky zvukovej intenzity, ktorá predstavuje konanie smerujúce k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, nakoľko zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. uviedol, len slovo „vyššia“ bez numerického vyjadrenia. Pri preskúšaní zákonnosti rozhodnutí vydaných na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne uváženie odporcu v určení výšky zvukovej intenzity vysielanej reklamy a programovej služby nevybočilo z hraníc stanovených zákonom, je primerané a zodpovedá účelu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vyjadrenému zákonodarcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie zásady aktívnej súčinnosti s účastníkmi konania ani zásady materiálnej pravdy. Navrhovateľ bol poučený o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, vyjadril sa k začatiu správneho konania ako aj k jeho podkladom, mal vedomosť o rozhodnutí odporcu č. RZK/73/2008. Navrhovateľ nebol znevýhodnený oproti iným vysielateľom, pretože odporca aj u iných vysielateľov dodržiava kritérium prekročenia zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu v porovnaní so zvukovou intenzitou programu o 6 dB.

Odporca preto správne rozhodol, že navrhovateľ porušil ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., zohľadnil objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie); mieru prekročenia zvukovej intenzity reklamy v porovnaní so zvukovou intenzitou programovej služby vysielanej bezprostredne pred reklamou o 17,40949202 dB zohľadnil pri ukladaní sankcie v dolnej hranici zákonnej sadzby pokuty (navrhovateľovi bola uložená pokuta vo výške 3 500 € v rámci zákonného rozsahu uloženia pokuty od 3 319 € do 165 969 €).

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporu č. RP/058/2013 zo dňa 2. júla 2013 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku

potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol v konaní úspešný.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok podľa ustanovenia § 2 ods. 4 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len zákon č. 71/1992 Zb.), v zmysle ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška súdneho poplatku 500,- € za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, ak rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov v platnom znení.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.